ຄວາມບາບຢູ່ໃນຄຣິດຕະຈັກ

ບົດຮຽນທີ 4 ສຳລັບສະບາໂຕທີ 25 ເດືອນກໍລະກົດ, 2026

"ພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ບໍວ່າ ຮ່າງກາຍ
ຂອງພວກເຈົ້າເປັນວິຫານ
ຂອງພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດເຈົ້າ
ອົງຊົງສະຖິດຢູ່ໃນພວກເຈົ້າ ຊຶ່ງ
ພວກເຈົ້າໄດ້ຮັບຈາກພຣະເຈົ້າ
ເຈົ້າທັງຫລາຍບໍ່ໄດ້ເປັນເຈົ້າຂອງ
ຕົວເຈົ້າເອງ"
(1 ກຣທ 6:19, 20)

ອຈ ໂປໂລໃຊ້ເວລາໃນ 1 ໂກຣິນໂທ ບົດທີ 5-7 ຂອງຈົດໝາຍສະບາບທຳອິດ ສົ່ງເຖິງຊາວໂກຣິນໂທ, ສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນພະຍາຍາມກຳຈັດຄວາມບາບທີ່ຝັງເລິກໃນຄຣິດຕະຈັກທີ່ເມືອງໂກຣິນໂທ, ນັ້ນກໍ່ຄື ການຜິດສິນທຳທາງເພດ.

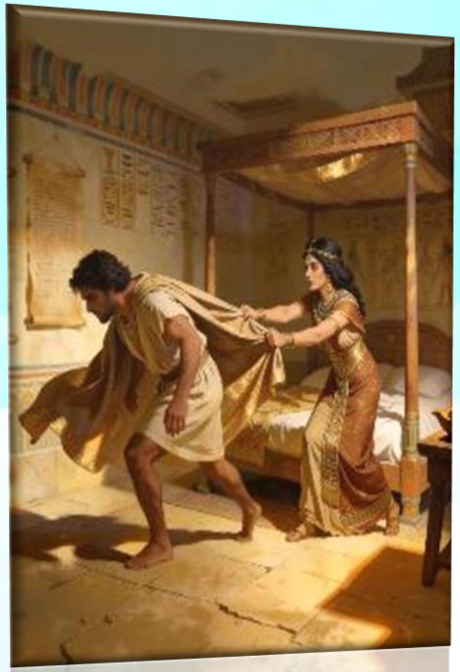

ນອກຈາກຄວາມບາບນີ້ແລ້ວຍັງມີຄວາມບາບອື່ນໆເຊັ່ນ: ການກະທຳຜິດ ແລະ ການສໍ້ໂກງ ທີ່ກະທຳໃນໝູ່ພີ່ນ້ອງທີ່ມີຄວາມເຊື່ອ ເຊິ່ງຖືກນຳຂຶ້ນສູ່ສານ

ອຈ ໂປໂລ ໃຊ້ພາສາທີ່ຊັດເຈນ ແລະ ຕົງໄປຕົງມາ, ບໍ່ພຽງແຕ່ຊີ້ໃຫ້ເຫັນເຖິງຄວາມບາບເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ຍັງສະເໜີແນວທາງແກ້ໄຂໃຫ້ ເພື່ອກຳຈັດຄວາມບາບນັ້ນ ແລະ ປ້ອງກັນບໍ່ໃຫ້ຕົກຢູ່ໃນຄວາມບາບນັ້ນອີກ

ຄວາມບາບໃນຄຣິດຕະຈັກ	ວິທີຫລີກລ້ຽງ
ບາບທີ່ແຜ່ຫລາຍໂດຍທົ່ວໄປ	ວິຫານແຫ່ງພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດ
ການກຳຈັດຄວາມບາບ	ການມີເພດສຳພັນທີ່ຖືກຕ້ອງ
ການຈັດການກັບບັນຫາພາຍໃນ	

ຄວາມບາບ ໃນຄຣິດຕະຈັກ

ບາບທີ່ແຜ່ຫລາຍໂດຍທົ່ວໄປ

"ແຕ່ເຖິງປານນັ້ນພວກເຈົ້າກໍ່ຍັງອວດຕົວຂຶ້ນ ແທນທີ່ຈະເປັນທຸກຮ້ອນໃຈ ແລະ ຄົນຢ່າງນັ້ນຄວນຖືກຂັບໄລ່ອອກຈາກພວກເຈົ້າໄປເສຍ?" (1 ກຣທ 5:2)

ໃນຄຣິດຕະຈັກໂກຣິນໂທ ມີ"ການຜິດສິນທຳທາງເພດອັນໜັກໜ່ວງ" ເຊິ່ງຄົນຕ່າງຊາດຍັງບໍ່ຍອມຮັບ" (1 ກຣທ 5:1).

ການມີຄວາມສຳພັນລະຫວ່າງພີ່ນ້ອງພາຍໃນສາຍເລືອດ ພາຍໃນຄຣິດຕະຈັກເປັນເລື່ອງທີ່ຮ້າຍແຮງຫລາຍ, ແຕ່ສະຖານະການຊ້ຳພັດຊົ່ວຮ້າຍລົງໄປຕື່ມອີກ, ເພາະແທນທີ່ຈະເກີດຄວາມລັງກຽດໃນທ່າມກາງສະມາຊິກ ແຕ່ພວກເຂົາຊ້ຳພັດພູມໃຈທີ່ຍອມຮັບເອົາຄວາມບາບນີ້ (1 ກຣທ 5:2 NIV).

ຄຣິດຕະຈັກສ່ວນໃຫຍ່ປະກອບດ້ວຍຄົນຕ່າງຊາດ, ຈິດສຳນຶກຂອງພວກເຂົາເອງບອກພວກເຂົາວ່າ ບໍ່ຄວນຍອມຮັບການຮ່ວມປະເວນີລະຫວ່າງຍາດພີ່ນ້ອງ, ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະຄຳພີຂອງພວກເຂົາກໍ່ຕອກຢ້ຳຄວາມຄິດນີ້ (ລບລວ 18:8).

ຖ້າວ່າພວກເຂົາຮູ້ຢ່າງຊັດເຈນແລ້ວວ່າ ການເຮັດແບບນີ້ແມ່ນຄວາມບາບ (1 ກຣທ 5:6)? ແລ້ວເປັນຫຍັງພວກເຂົາຈຶ່ງພູມໃຈ? ພວກເຂົາໄດ້ໂອ້ອວດວ່າຄຣິດຕະຈັກຂອງພວກເຂົານັ້ນຍອມຮັບຄວາມບາບຫລືບໍ່? ...?

ການກຳຈັດຄວາມບາບ

“ສ່ວນຄົນພາຍນອກນັ້ນແມ່ນພຣະເຈົ້າຈະຕັດສິນລົງໂທດ, ຈົ່ງກຳຈັດຄົນຊົ່ວຊ້ານີ້ໃຫ້ອອກໄປຈາກພວກເຈົ້າເສຍ.” (1 ກຣທ 5:13)

ກໍລະນີການຮ່ວມປະເວນີລະຫວ່າງຍາດຕິພີ່ນ້ອງ “ກາຍເປັນທີ່ຮູ້ຈັກໄປທົ່ວແລ້ວ” (1 ກຣທ 5:1), ດັ່ງນັ້ນຕ້ອງມີການດຳເນີນການຢ່າງເລັ່ງດ່ວນ ເພື່ອປ້ອງກັນຄວາມເສຍຫາຍຕໍ່ຊື່ສຽງຂອງຄຣິດຕະຈັກ, ແລ້ວຄວນໃຊ້ມາດຕະການອັນໃດລະ?

ເພື່ອຕັດສິນວ່າຄົນນັ້ນ ມີຄວາມຜິດຫລືບໍ່? (1 ກຣທ 5:3)

→ ຢ່າຄົບຫາສະມາຄົມກັບຄົນບາບ, ຫລື ແມ້ແຕ່ຮ່ວມຮັບປະທານອາຫານກັບພວກເຂົາ, ຕາບໃດທີ່ພວກເຂົາຍັງຢືນຢັນທີ່ຈະເປັນສະມາຊິກຂອງຄຣິດຕະຈັກ ແລະ ແຕ່ບໍ່ຍອມລະຖິ້ມບາບຂອງຕົນເອງ (1 ກຣທ 5:11)

→ ເພື່ອຂັບໄລ່ຄົນບາບອອກໄປ ແລະ ມອບພວກເຂົາ ໃຫ້ແກ່ ຊາຕານ, ເພາະໂດຍການຖະໜຸຖະໜອມຄວາມບາບນີ້, ພວກເຂົາໄດ້ເລືອກທີ່ຈະຢູ່ພາຍໃຕ້ແອກຂອງຊາຕານໂດຍສະໝັກໃຈແລ້ວ (1 ກຣທ 5:2, 5, 13)

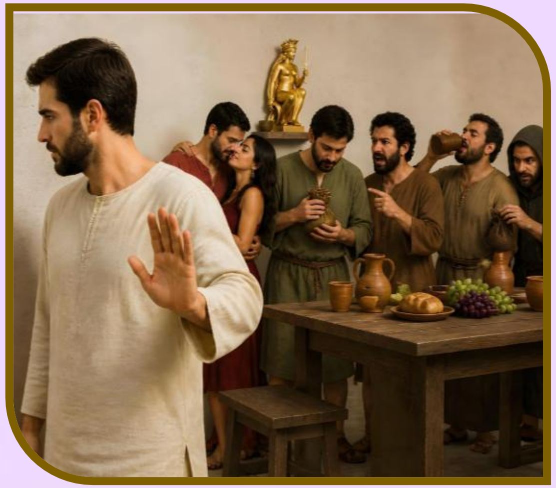

"ລະບຽບວິນັຍຂອງຄຣິສຕະຈັກ (ບໍ່ວ່າຄວາມຜິດບາບນັ້ນຈະຮ້າຍແຮງປານໃດກໍຕາມ) ຕ້ອງມີຈຸດປະສົງເພື່ອການໄຖ່ກູ້ສະເໝີ. ຄວາມຜິດຂອງບຸກຄົນນັ້ນຕ້ອງໄດ້ຮັບການຊີ້ແຈງໃຫ້ຈະແຈ້ງ ເພື່ອໃຫ້ເຂົາເຈົ້າສາມັກຮັບຮູ້, ກັບໃຈ, ແລະ 'ໄດ້ຮັບຄວາມພົ້ນໃນວັນຂອງອົງພຣະເຢຊູເຈົ້າ' (1 ໂກຣິນໂທ 5:5)."

ການຈັດການກັບບັນຫາພາຍໃນ

"ຖ້າຜູ້ໃດໃນພວກເຈົ້າເປັນຄວາມກັນ, ຈະກ້າໄປສູ້ຄວາມກັນຕໍ່ໜ້າຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ແມ່ນຕໍ່ໜ້າໄພ່ພົນຂອງພຣະເຈົ້າບໍ?"
(1 ກຣທ 6:1)

ຫລັງຈາກອະທິບາຍວິທີການແກ້ໄຂບາບໃນຄຣິດຕະຈັກແລ້ວ, ອຈ ໂປໂລ ຕຳໜິພວກເຂົາທີ່ບໍ່ປະຕິບັດຕາມແນວທາງທີ່ຖືກຕ້ອງ ແລະ ປ່ອຍໃຫ້ຂໍ້ພິພາກສາໄປຢູ່ກັບສານຝ່າຍໂລກໃຫ້ຕັດສິນ (1 ກຣທ 6:1-6). ແລະ ອຈ ໂປໂລລົງເລິກໄປກວ່ານັ້ນໂດຍໂຈມຕີຮາກເຫງົ້າຂອງບັນຫາ.

- ທຳອິດ, ບໍ່ຄວນມີຄວາມຂັດແຍ່ງກັນລະຫວ່າງສະມາຊິກໃນຄຣິດຕະຈັກ (1 ກຣທ. 6:7) ແລະແນ່ນອນວ່າ ສະມາຊິກບໍ່ຄວນເຮັດຜິດ ຫລື ສໍ້ໂກງກັນ(1 ກຣທ 6:8).

- ປະການທີສອງ ພີ່ນ້ອງຕ້ອງເຕັມໃຈທີ່ຈະໃຫ້ອະໄພໃນຄວາມຜິດພາດຂອງເຊິ່ງກັນແລະກັນ (1 ກຣທ 6:7).

- ປະການທີສາມ, ຖ້າຫາກບໍ່ສາມາດຕົກລົງກັນໄດ້ລະຫວ່າງສະມາຊິກກັນເອງ, ຄຣິດຕະຈັກຕ້ອງຕັດສິນ ຫລື ໄກ່ເກ່ຍລະຫວ່າງພວກເຂົາ (1 ກຣທ 6:2).

ເວັ້ນໄວ້ແຕ່ຈະເປັນເລື່ອງທາງອາຍາ (ໂຣມມັນ 13:1-5), ສຳລັບບັນຫາພາຍໃນຄຣິດຕະຈັກ ຄວນໄດ້ຮັບການແກ້ໄຂພາຍໃນຄຣິດຕະຈັກເອງ

“"ມັນເປັນໜ້າທີ່ຂອງພວກເຮົາທີ່ຈະຕ້ອງຮູ້ເຖິງຄວາມບົກຜ່ອງ ແລະ ຄວາມຜິດບາບພິເສດຂອງຕົນເອງ, ເຊິ່ງເປັນສາເຫດທີ່ເຮັດໃຫ້ເກີດຄວາມມືດມົນ, ຄວາມອ່ອນແອທາງຝ່າຍຈິດວິນຍານ, ແລະ ທຳລາຍຄວາມຮັກທຳອິດຂອງພວກເຮົາໃຫ້ມອດໄປ. ມັນແມ່ນຄວາມລຸ່ມຫຼົງໃນໂລກນີ້ບໍ? ມັນແມ່ນຄວາມເຫັນແກ່ຕົວບໍ? ມັນແມ່ນຄວາມຮັກໃນກຽດຕິຍົດຂອງຕົນເອງບໍ? ມັນແມ່ນການຂະຫັຍບຂະຫຍາຍເພື່ອທີ່ຈະເປັນທີ່ໜຶ່ງບໍ? ມັນແມ່ນບາບຂອງຕັນຫາລາຄະທີ່ກຳລັງກຳເຣີບຢ່າງຮຸນແຮງບໍ? ມັນແມ່ນບາບຂອງພວກທີ່ປຸ່ມພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າໃຫ້ເປັນຄວາມມົວເມົາໃນການມະລົມບໍ? ຫຼື ມັນແມ່ນການໃຊ້ພຣະພອນ, ໂອກາດ, ແລະ ອຳນາດພິເສດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ໃນທາງທີ່ຜິດ ແລະ ໃນທາງເສື່ອມ ເສຍ, ໂດຍການອວດອ້າງວ່າຕົນມີສະຕິປັນຍາ ແລະ ຄວາມຮູ້ທາງສາສະໜາ, ໃນຂະນະທີ່ຊີວິດ ແລະ ອຸປະນິໄສພັດບໍ່ສອດຄ່ອງ ແລະ ຂາດຈໍຣິຍະທຳ? ບໍ່ວ່າສິ່ງນັ້ນຈະແມ່ນຫຍັງກໍຕາມທີ່ຖືກເອົາອົກເອົາໃຈ ແລະ ຟູມຟັກມາຈົນກາຍເປັນສິ່ງທີ່ເຂັ້ມແຂງແລະ ຄອບງຳ, ຈົ່ງພະຍາຍາມຢ່າງເດັດດ່ຽວທີ່ຈະເອົາຊະນະມັນ, ບໍ່ດັ່ງນັ້ນທ່ານຈະຕ້ອງພິນາດ.".”

EGW (Ye Shall Receive Power, December 18)

ວິທີຫລີກລ້ຽງ

ວິຫານແຫ່ງພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດ

"ພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ບໍວ່າ ຮ່າງກາຍຂອງພວກເຈົ້າເປັນວິຫານຂອງພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດເຈົ້າ ອົງຊົງສະຖິດຢູ່ໃນພວກເຈົ້າ ຊຶ່ງພວກເຈົ້າໄດ້ຮັບຈາກພຣະເຈົ້າ ເຈົ້າທັງຫລາຍບໍ່ໄດ້ເປັນເຈົ້າຂອງຕົວເຈົ້າເອງ"
(1 ກຣທ 6:19)

ຫລັງຈາກກ່າວເຖິງປະເດັນເລື່ອງການຟ້ອງຮ້ອງກັນເຖິງສານແລ້ວ, ອຈ ໂປໂລ ກໍ່ກັບມາສູ່ຫົວຂໍ້ຫລັກ ນັ້ນກໍ່ຄື ການຜິດສິນທຳທາງເພດໃນຄຣິດຕະຈັກ, ເປັນຫຍັງຈຶ່ງຜິດສິນທຳແບບນີ້?

ຄຣິດສຕຽນແມ່ນຖືກຊົງຮຽກເອີ້ນໃຫ້ມີຊີວິດທີ່ບໍຣິສຸດ (1 ກຣທ 6:11), ແລະ ຄວາມບໍຣິສຸດນີ້ຄວນຈະລວມເຖິງການລະຖິ້ມບາບທຸກຢ່າງ. ແຕ່ມີບາງຄົນໂຕ້ຖຽງວ່າ ບາບຂອງພວກເຂົາ ນັ້ນໄດ້ຮັບການອະໄພແລ້ວ ພວກເຂົາຈຶ່ງສາມາດທີ່ຈະເຮັດຫຍັງກໍ່ໄດ້ກັບຮ່າງກາຍຂອງພວກເຂົາຕາມໃຈ, ແຕ່ພຣະຄຳພີກ່າວວ່າ ຮ່າງກາຍບໍ່ໄດ້ມີໄວ້ສຳລັບການຜິດສິນທຳທາງເພດ" (1 ກຣທ 6:12-13).

ເຫດຜົນຂອງລາວກໍ່ຄື: ຮ່າງກາຍຂອງພວກເຮົາເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງພຣະຄຣິດ ບໍ່ສາມາດນຳໄປຮວມກັບໂສເພນີ ຫລື ການລ່ວງປະເວນີໄດ້ (1 ກຣທ 6:15-18).

ສຸດທ້າຍແລ້ວ, ພວກເຮົາຕ້ອງໄດ້ຄຳນຶງເຖິງເລື່ອງນີ້ຢ່າງສຳຄັນ, ນັ້ນກໍ່ຄື: ຮ່າງກາຍເປັນພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າ, ພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດ. ດັ່ງນັ້ນຮ່າງກາຍຈຶ່ງບໍ່ແມ່ນຊັບສິນຂອງພວກເຮົາເອງ ແຕ່ເປັນຂອງພຣະເຈົ້າ. (1 ກຣທ 6:19). ພຣະເຈົ້າຊົງໄຖ່ພວກເຮົາດ້ວຍພຣະໂລຫິດຂອງພຣະບຸດຂອງພຣະອົງ, ດັ່ງນັ້ນພວກເຮົາຈຶ່ງຕ້ອງຖວາຍກຽດແດ່ພຣະເຈົ້າທັງໃນຮ່າງກາຍ ແລະ ຈິດວິນຍານຂອງພວກເຮົາ (1 ກຣທ 6:20).

ການມີເພດສຳພັນທີ່ຖືກຕ້ອງ

"ແຕ່ເພື່ອປ້ອງກັນຄວາມຖືກຕ້ອງ ຊາຍທຸກຄົນຄວນມີເມຍເປັນຂອງຕົນ ແລະ ຍິງທຸກຄົນກໍ່ຄວນມີຜົວຂອງຕົນ." (1 ກຣທ 7:2)

ໂດຍການຕອບຄຳຖາມບາງຂໍ້ທີ່ຄຣິດຕະຈັກໃນໂກຣິນໂທນັ້ນໄດ້ຕັ້ງຂຶ້ນ, ອຈ ໂປໂລ ຊ່ວຍໃຫ້ພວກເຮົາເຂົ້າໃຈວ່າ ພວກເຮົາຄວນຈະຫລີກລ້ຽງການຜິດສິນທຳໄດ້ແນວໃດ(1 ກຣທ 7:1).

ໂດຍພື້ນຖານແລ້ວ; ຄົນທີ່ແຕ່ງງານແລ້ວ ຄວນມີເພດສຳພັນກັບຄູ່ຄອງທີ່ຖືກຕ້ອງຕາມກົດໝາຍກັບຄູ່ສົມຣົດຂອງຕົນເອງ. ສ່ວນຄົນທີ່ໂສດບໍ່ຄວນມີເພດສຳພັນກັບຄົນອື່ນ ຈົນກວ່າຈະແຕ່ງງານ

ຄູ່ສົມລົດບໍ່ຄວນປະຕິເສດການມີເພດສຳພັນ ເພາະຈະເປັນເຫດໃຫ້ອີກຝ່າຍ ນອກໃຈ(1 ກຣທ 7:3-5).

ຄົນໂສດສາມາດຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າໄດ້ດີ ເພາະບໍ່ມີພາລະ ແລະ ຂໍ້ຈຳກັດໃນການຮັບໃຊ້ ແລະ ບໍ່ໄດ້ກັງວົນກັບພາລະຄອບຄົວຫລາຍ (1 ກຣທ 7:6-8, 32-34).

ຄົນໂສດທີ່ຍັງມີຄວາມປາຖະໜາຢູ່ ຄວນຫາທາງແຕ່ງງານໃນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງ ເພື່ອຫລີກລ້ຽງການລໍ້ລວງນີ້ (1 ກຣທ 7:9).

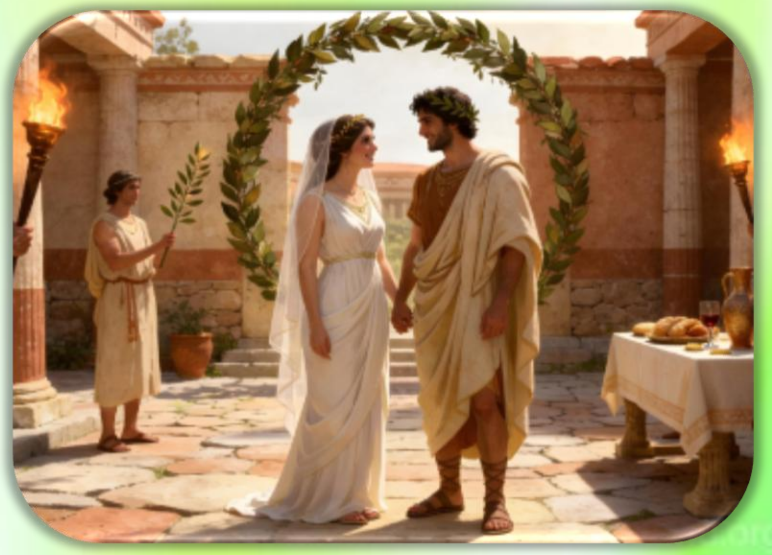

“"ໃນການເຮັດວຽກເພື່ອຊ່ວຍເຫຼືອຜູ້ທີ່ຫຼົງຜິດ, ຈົ່ງໃຫ້ທຸກສາຍຕາຈ້ອງມອງໄປທີ່ພຣະຄຣິດ. [...] ຈົ່ງເວົ້າກັບຜູ້ທີ່ຫຼົງຜິດເຖິງຄວາມເມດຕາປານີ ແລະ ການອະໄພໂທດຂອງພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ພົ້ນ. ຈົ່ງໜູນໃຈຜູ້ກະທຳບາບໃຫ້ກັບໃຈ, ແລະເຊື່ອໃນພຣະອົງຜູ້ທີ່ສາມາດປະທານການອະໄພ. [...]
ຈົ່ງໃຫ້ຄຣິສຕະຈັກຮັບເອົາການກັບໃຈຂອງຜູ້ກະທຳບາບດ້ວຍຈິດໃຈທີ່ຮູ້ພຣະຄຸນ. ຈົ່ງນຳພາຜູ້ທີ່ກັບໃຈນັ້ນອອກມາຈາກຄວາມມືດມົນຂອງຄວາມບໍ່ເຊື່ອ ໄປສູ່ຄວາມສະຫວ່າງຂອງຄວາມເຊື່ອ ແລະ ຄວາມຊອບທຳ. ຈົ່ງວາງມືທີ່ສັ່ນເຊັ່ນຂອງລາວໄວ້ໃນພຣະຫັດອັນເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຮັກຂອງພຣະເຢຊູ. ການຍົກໂທດບາບເຊັ່ນນັ້ນຍອມໄດ້ຮັບການຍັ້ງຢືນໃນສະຫວັນ."

.

EGW (The Desire of Ages, p. 806)